

Élő Víz

Ha te kérnéd őt, ő élő vizet adna neked. (Jn 4,10)

2016. november 6.
Évközi 32. vasárnap

Újjáteremtés

Embernek lenni azt jelenti, hogy születésünk pillanatától állandóan úton vagyunk a halál felé.

A gyermek ezt még nem tudja. Fel-nőve egyre többször találkozunk az el-múlással, a halállal. A teremtett dolgok nem létezhetnek örökké, életük elkezdődik az időben és egy idő után véget ér. Keserűen tör fel belőlünk a kérdés: azért születünk meg és azért élünk, hogy egyszer meghaljunk? Ez volna az élet célja? Mi értelme van így élnünk? E kérdések elvezetnek minket oda, hogy ne csak a láthatókra, hanem a láthatatlanokra is odafigyeljünk és felfedezzük lelkünket, a lelki valóságokat, lelkünk vágyát az el nem múló dolgok, az örök-kévalók iránt.

A mai vasárnap evangéliumában a feltámadásról és a túlvilági életről olvassunk. Jézus a szaduceusok vallási csoportjához intézi szavait, akik nem hittek a feltámadásban. Ők úgy érveltek, hogy azért nincs feltámadás, mert a mózesi könyvekben nincs szó róla. Jézus Mózes személyét felidézve igyekszik meggyőzni őket

Keresztény emberként nekünk is van-

nak kérdéseink a feltámadással, a túlvilági léttel kapcsolatban. Ezek a kérdések nem jelentenek kételkedést a feltámadásban, vagy annak elutasítását, hanem szeretnénk legalább egy kis mértékig bizonyosságot szerezni a feltámadásról, nem elfelejtve, hogy a hit világába tartozik. Olyan jeleket keresünk világunkban, amelyek arra utalnak, hogy létezik a túlvilág. Először is azt érdemes észrevennünk, hogy Isten az élet barátja, minden élet neki köszönhető. Erre utal Jézus kijelentése is az evangéliumban: „Isten nem a holtaké, hanem az élőké, hiszen mindenki érte él.” Isten nem azért teremtette meg a világot, hogy egyszer minden a semmibe hulljon, minden teremtménye megsemmisüljön. A teremtő Istentől, a szeretet Istenétől többet várunk, s valóban ő nem a megsemmisülés, hanem a megújulás, a beteljesedés felé vezet a világot. Az ember újjáteremtése Isten megtestesülésével, emberré válásával megkezdődött. Isten azért küldte el Fiát a világba, hogy megváltsa és üdvözítse az embert. Jézus egész élete és halála értelmetlen volna, ha az ember sorsa a végső megsemmisülés lenne. Éppen Jézus feltámadása mutatja azt, hogy Isten üdvözítő terve nem értelmetlen.

Istenem, szeretlek

Aszentek életrajzában nagyon tanulságos lehet számunkra az, hogy ők hogyan várták azt, ami a halál után következik. Közvetlenül a haláluk előtt mintha megláttak volna egy keveset abból a boldogságból, örömből, ami a túlvilágon várja őket.

Lisieux-i Szent Teréz tudóbjában halt meg, élete utolsó napjaiban nagy szenvedéseket okozott neki a levegő-vétel. Nagy szenvedései közben Teréz egyszer csak felült ágyában, felnézett a feszületre és ezt mondta: Istenem, szeretlek. Néhány percig mosolyogva nézett, majd visszahanyatlott az ágyára és meghalt. Mi történhetett ebben a néhány percben? Nem tudjuk biztosan, de talán meglátott valamit a mennyei boldogságból.

Aki életet ad

Urunk, Jézus Krisztus! A halál tényével szembesülve könnyen azt gondoljuk, hogy az életnek ezzel vége, s utána nem következik semmi.

Hisszük, hogy Isten, aki életet ad minden embernek, képes arra, hogy új életet adjon a halál után. A mennyei Atya életet adott neked, amikor hús-vétvasárnap hajnalra feltámasztott, és új életet ad majd nekünk is, amikor feltámaszt minket az örök életre.

A feltámadást követően találkozhatunk az örök szeretettel. Jézusom, hiszek feltámadásodban, s hiszem, hogy te vagy a halhatatlan Úr. Te vállaltad emberi sorsunkat, s életedet megosztottad velünk. Hozzád kötöm magam, hogy veled éljek, s részesüljek a feltámadásban.

Évközi 32.
vasárnap

2Mak 7,1-2. 9-14
2Tessz 2,16-3,5
Lk 20,27-38

Hétfő

Tit 1,1-9
Lk 17,1-6

Kedd

Tit 2,1-8.11-14
Lk 17,7-10

Szerda

A Lateráni Bazilika
felszentelése
1Kor3,9b-11.16-17
Jn 2,13-22

Csütörtök

Filem 7-20
Lk 17,20-25

Péntek

2Jn 4-9
Lk 17,26-37

Szombat

3Jn 5-8
Lk 18,1-8

Évközi 33. vas.

Mal 3,19-20a
2Tessz 3,7-12
Lk 21,5-19